

се хвърли въ водата и ни гонѣше, плавайки. Чувахъ сърдцераздирателнитѣ ѣ викоуе:

— Замба! Миличъкъ ми Замба!

— Мамо, мамо, сбогомъ, сбогомъ! — отговаряхъ азъ презъ сълзи.

Дълго време още чувахъ въздишкитѣ и риданията ѣ. Когато шумътъ на вълнитѣ и вѣтъра заглуши гласа ѣ, видѣхъ я на брѣга. Тя стоеше тамъ, и ту кършеше ржце отъ отчаяние, ту ги простираше къмъ мене . . .

Всички ни вкараха въ кораба и ни затвориша въ тѣсна, тъмна дупка. Следъ нѣколко дни трѣгнахме. Пжтътъ бѣше дългъ, тежъкъ. Стигнахме най-после въ страната на бѣлитѣ. Купи ме единъ господаръ, за да работя въ плантацията му.

Не видѣхъ вече майка си, която толкова плака за мене, нито баща си, който ме продаде. Не зная, какво станаха и по-малкитѣ ми братя и сестри. Може би и тѣхъ ги постигна моята сждба! . . .

